

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

Sabbato Sancto. Humiliavit semet ipsum factus obediens usque ad mortem, mortem autem Crucis, propter quod & Deus exaltavit illum, & donavit illi nomen, quod est super omne nomen. Philip. 2. v. 6.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

ribus consuetas; quia etiam hoc casu dicere cum veritate potuit: *Peccata nostra ipse pertulit in corpore suo*, sed his ipse contentus non fuit, voluit ea expungere vel in ipsa Cruce confixus. *Peccata nostra ipse pertulit in corpore suo super lignum*, quia voluit summis doloribus etiam addi ignominiam, quod illis dignus haberetur à populo, non ignoras Crucis supplicium inter omnia delinquentibus eo tempore irrogari solita uti acerbissimum, ob universalem omnium osium convulsionem, ita haud dubiè probrosissimum extitisse. *Morte turpissimâ condem-*

nemus eum. Sap. 7. v. 20. & hoc Christus tibi delegit ex omnibus, ut discerneret, an vel sic confandere posset quando, & demittere Spiritum tuum superbum. Et ecce causam, quare non dicatur: *peccata nostra ipse pertulit super lignum*, sed *peccata nostra*, quia videri debebat optime esse non tantum poenâ peccatis merito debita, sed & ipsa peccata; & ita hodie non moveris ad excessum charitatis adeò ardentis? Ah quam merita rumpuntur petra, & intrinsecè dissolunt, ut doceant, quanto turpissimâ exitas!

Sabbato Sancto.

Humiliavit semet ipsum factus obediens usque ad mortem, mortem autem Crucis, propter quod & Deus exaltavit illum, & dedit illi nomen, quod est super omne nomen. Philip. 2. v. 6.

1. **C**onsidera, uti primus actus superbiae est repugnare voluntati superioris: *Initium superbiae hominis apostatare à Deo*. Eccl. 10. v. 4. ita primum actum humilitatis esse, illi se subijcere. Unde ad probandum, quod Christus humiliaverit se ipsum ut homo Patri suo aeterno, & sic omnem promeritus sit exaltationem, mox adducit Apostolus obedientiam, quam exhibuit, & qualem obedientiam, quae nunquam exerceri possit, maximè arduam: qualis est, quae facit contemnere vitam, contemnere honorem, quem vel ipsi vitæ meritò anteponas. *Humiliavit semet ipsum factus*

obediens usque ad mortem, mortem autem Crucis. Quamdiu in obedientia obedis, ad quæ alias tuas te genua inclinat, noli fidere tuæ ad paradum promptitudini, vera probatio est, quando propria obviandum voluntati. *Non sicut ego volo, sed sicut tuas*, quæ hoc est in ligno exemplum, quod Christus tibi dedit. Ad conspectum imminentis Passionis sensit equidem impleri horrore, tristitiâ, excruciatâ fuit repugnantiâ naturæ, quam habuit, cum vidit suis se proditoribus in prædam. *Tristis est anima mea usque ad mortem*, Matt. 26. v. 38. Quis porro? an ideo fugit assultum? an

omni superatâ repugnantia non solum fortiter venientem expectavit, sed ultro occurrit. *Sciens omnia, quae ventura erant super eum, processit, & dixit eis: Quem quaritis? Jo. 18. v. 4.*

2. Considera, facile potuisse Christum absque peccato illi sese subtrahere obedientiae, quia Pater rigido praecipio non obligavit ad mortem subeundam pro redemptione Generis humani, & mortem quidem Crucis: solum indicavit, id sibi gratum fore, cetera paratus ab ipso acceptare pro redemptione tali, si placeret, aliud quodcumque ejus opus, etsi nec doloris illi causa foret, nec contemptus, adeo cuncta erant valoris infiniti, & tamen Christus, ut perfectissimam quae inveniri posset, exerceret obedientiam, cui sufficit nosse inclinationem vel nutum sui praesidis, mori voluit, & quidem in Cruce mori. Atque hoc est, quod hic insinuat Apostolus, dum ait: *Humiliavit semet ipsum, factus obediens &c.* dicit Christum humiliasse se ipsum, & non fuisse humiliatum, pro ut contigisset, si à Patre suo rigore praecipii fuisset adstrictus, ut modo adeo probroso se sineret occidi. *Nemo tollit animam meam à me, hoc est, à me invito, sed ego pono eam à me ipso. Jo. 10. v. 18.* Tu discere expectare praecipium non esse obedientis nobilis, sed servilis. Nobilis est quasi praecipio obsecundare nutui regentis, quod in caelo Angeli solent respectu Dei: *facientes verbum illius ad audiendum vocem sermonum ejus, non imperiorum, non jussuum, sed sermonum tantum Pl. 102. v. 20.* Quippe si obedientia in eo con-

sistit, quod quis se moveri patiatur vel ab ipso Deo, vel ab illo, qui ejus locum in terra obtinet, quis non videt, quanto facilius te moveri sinis, tantò in obediendo perfectiorem te futurum? *Admone illos, ita Apostolus praecipit, Principibus, qui sunt superiores majores, & Potestatibus; qui sunt eorum ministri, subditos esse: at quomodo? Disce obedire. Tit. 3. v. 1.*

3. Considera, illam obedientiam, quam moriens in Cruce Christus exercuit, non fuisse positam in sola executione Voluntatis Paternae, sed adimplendis illis omnibus praecipis, quae continebantur in lege, quorum tantus erat numerus. Et tamen moriendo potuit Christus verè dicere, eo actu quasi compendio illa omnia se fuisse executum, *consummatum est*, quamvis ut superior lege nulli sanè fuisset subiectus. Omnia praecipia antiquitus ad tres classes reducebantur, Moralium, Ceremoniarum, & Legalium. Enigieus quàm perfectè illa Christus in Cruce adimpleverit. Adimplevit Moralia, quia fundantur ista, uti est notissimum, in illis duobus adeo celebratis Charitatis erga Deum & proximum. Quis unquam in terra extitit, qui utcumque majore perfectione quàm Christus impleverit, dum inter tantos cruciatus mortem obje non alio fine, nisi placendi Patri suo Caestri, & redimendi genus humanum? Intuitu Patris dicebat: *Ut cognoscat mundus, quia diligo Patrem &c. surgate eamus hinc, hoc est, ad locum passionis. Jo. 14. v. 31, & intuitu hominum dicebat etiam*

iam de se loquens. *Majorem dilectionem nemo habet, quam ut animam suam ponat quis pro amicis suis.* Jo. 15. v. 13. Adimplevit Ceremonialia: nam ista præcipue ad oblationes varijs occasionibus faciendas Deo, & sacrificia referebantur. quis autem nescit ista demum aliud non fuisse quam typum eorum, quæ Christus facturus erat in Cruce moriens? & ideo quis ea melius implevit, quam qui de se ipso solennissimum fecit sacrificium, tot alijs olim præsignatum? *Tradidit semetipsum pro nobis oblationem & hostiam Deo in odorem suavitatis.* Eph. 5. v. 1. Adimplevit Legalia: non ista summam dirigebantur ad resarciendas præsertim injurias alijs illatas, & damna restauranda. & quoad ista pariter dici potest Christus illa præ quovis alio adimplere, quia se ipso solvit modo adeo horrendo culpas non suas. *Quæ non rapui, tunc exolvebam.* Pf. 68. Tu interim vide, qualis fuerit illa virtus, quæ de Domino tuo in morte luculentius triumphavit. Obedientia fuit: quia, quantumvis verissimè ex amore sit mortuus: *Dilexit nos, & tradidit semetipsum pro nobis.* Eph. 5. v. 1. noluit tamen, ut amor illum determinaret ad mortem, sed Obedientia, quam pro norma in omnibus habuit, quæ profalure Mundi suscepit. *In capite libri*

scriptum est de me, ut facerem voluntatem tuam. Deus meus voluit, & legem tuam in medio cordis mei. Pf. 39. v. 11. Et tu majorem habebis rationem aliorum virtutis, quam istius, à quilibet accipere ipse amor debet?

4. Considera, humilitati debent exaltationem, eoque majorem, quam major illa exitit. *De terris in quibus bibet, propterea exaltabit caput.* Matt. 23. v. 12. Cum igitur inventa non sit super terram humilitas par illi, quam excruciat Dei filius, quando voluit pro homine mori, & in Cruce mori: equum erat illi succedere etiam exaltationem quavis aliâ majorem. *Exaltabitur, & elevabitur, & sublimis erit vultus.* Il. 52. v. 13. Unde persuasum esse debet hoc loco, sicut Dei filius se non humiliavit ut Deus, sed ut homo, ita pariter ut hominem fuisse exaltatum. Ut Deus semper eodem modo fuit altissimus, nisi quod tantâ humilitate, quâ se demisit ut homo, pronotatus sit, mundo etiam innotescere ut Deum & sic Divinitas, quæ in ipso latet, fuit exaltata non in se, sed in cognoscione aliorum. Tuarum in certum partem erit conferre aliquid ad exaltationem adeo justam. tunc autem confertes, cum ad eum tanquam ad ultimum finem cunctos dirigens affectus pro rati habebis, qualis revera est, hoc est, Deo tuo.

